

גאם ולינדפורס כ"דלתיים סגורות" תיאטרלי, מכני ואיטי

החזה הגברי של עצמו ויאמר, גאה, לסור בכים אותו בקהל: "אני האיש".

ילדות קשה מאוד

מושחת מלידה (מוגרבי, תל-אביב, אר-צות-הברית) מנסה להיות סטיב מקווין - פצצה-המין הגברית האחרונה שתראה הוליווד לאנושות. סטיב, שהוכיח את עצמו בסרטים קודמים גם כשחקן מעולה, מופיע הפעם בתפקיד הגבר-המקצועי, ביצירה ש"אינה מציעה שום דבר זולתו. הסרט, העשוי בנוסח סרטי הדרום, עם המון שממה, ריקנות, אבק ונשים זקנות ומרשעות, מנסה לעורר רחמים על סטיב, החל ברגע הראשון. המיסכן יש לו רק חלום אחד - להיות האלביס פרסלי מספר שניים של ארצות-הברית. אבל כולם מת-נכלים לו. אין מבינים את נטייתו הטבעית למוסיקה, גם כשהוא נאלץ לרצוח בגללה או להחליף מהלומות עם שיכורים.

החברה האכזרית, שאינה מבינה לנפשו של אמן, שולחת אותו לכלא לתיקון עברי-יינים, דבר המרחיק אותו מאשתו וילדתו, אותה לא ראה מאז לידתה.

החברה גם מסרבת להבין שהוא אינו סתם כזה. היתה לו, עד כמה שהדבר יראה בלתי-מקורי, ילדות קשה. הוא אומנם מנ"ס להתקן את עצמו בנטיעת עצים, כמעט כמו סאלח שבאתי, אבל זה אינו תחליף הולם שיספק את התוקפנות החבויה ב"מעמקי נשמתו.

שמו המקורי של הסרט הוא הגשם חייב לרדת. זה נכון, אבל מדוע חייבים לראות את זה בסרט?

יומן החרשות

כשקרול בייקר תגמור לשחק את חייה של הכוכבת ג'ין הרלד, היא תשחק אולי את חייה של הכוכבת קרול בייקר המשחקת את חייה של הכוכבת ג'ין הרלד. הסיפור כבר נכתב בידי אחד שקוראים לו דניאל שטרן, ואחד שקוראים לו אלי וואלאך.

רוצה להפיק אותו לסרט. הצילומים של המרגל שחזר מן הכפור כבר החלו. במאי הסרט הוא מרטין רייט והמרגל הוא ריצ'ארד ברטון. עוד לא ברור אם הבמאי יהרוג את הגיבור בסוף הסרט או לא. זה תלוי איך שהוא יתנהג. אל"ב טיינור תהיה אשה בת 38 בסרט מי מפחד מווירג'יניה וולף. היום היא בת 33, אבל בעלה אומר שלא יהיה קשה לה למלא תפקיד לש אשה המבוגרת מכפי גילה, כי היא כבר עשתה את זה בסרטים קודמים. היא באמת נראית כאילו שהיא יכולה לעשות את זה. השחקן סל מינאז' לומד להפנט. הוא כבר היפנט פעם בחורה אחת שתבוא איתו הביתה, ופעם שניה הוא היפנט את עצמו לישון. כשהוא שיחק ב"אכסדוס" הוא היפנט את הצופים שלו ל"שון. אבל עכשיו הוא עושה את זה הרבה יותר טוב. יש לו נסיון. בריג'יט בארדו חלתה בהצטננות. ג'אן מורו חלתה בשפעת. אורסולה אנדרסן פצעה את ברכה. אלן רייולן שוכב במיטה עם אספירין. ועוד אומרים שלא קורה דבר בעיר לם הקולנוע. קרבן מתיחות בון-ל"א אביב" קוראים עיתוני העולם לאווה ליי-כך; "השחקנית הישראלית הצעירה אחה קרלבר נאלצה לעזוב את ברלין, בה כיכבה במחזהו של ארתור מילר לאחר הנפילה. תיאטרון שילר הפסיק את ההצגה, הכריז שאינה רוצה להתחייב לשום דבר כל עוד שוררת מתיחות חריפה בין בון לישראל. לנו סיפרו את זה קצת אחרת.

קולנוע

סרטים

הגיהנום הוא האדם

כדלתיים סגורות (גת: תל-אביב; ארגנ"טינה) אינו סרט המיועד לכל אחד. הוא מעניין רק את אלו שאוהבים את סארטר ואת אלו שאוהבים להפריע באולמות ה"קולנוע.

זוהי הגירסה הקולנועית של מחזה, פרי עטו של סארטר, האומרת כי בשביל לחיות בגיהנום אין צורך למות. האדם הוא הגיהנום של עצמו. הוא מכשיר העינויים של עצמו. תודעת החטא רודפת אותו תמיד. במבטיהם של האנשים איתם הוא חי הוא תופס את עצמו, רואה כמה הוא מוגבל ובוזי, ובוחל בעצמו.

שלושה אנשים מתים נידונים לגיהנום. הם ניכלאים בחדר ריק וסגור של בית מלון - הוא הגיהנום הסמלי. המהפכן מוג הלב שבגד והסגיר את ידידיו (מורגאן שטרן), אשת החברה הגבוהה שרצחה את פרייביט"נה שהשחית את מידות גופה (ריטה גאס), והלסבית (חיויקה לינדפורס) המשעבדת וה"רודנית.

העונש העצמי. צילומי פלשב'ק מראים את עברם החוטא ואת הנסיכות בהן הגיעו והיוזמנו לחדר הסגור. או מתחילה שרשרת העינויים.

כל אחד מזכיר לזולת את הגיהנום שלו. הלסבית מזכירה למוג הלב, בלי הרף, שהוא מוג לב. היא עצמה נידונה לסכול מאהבה שלעולם לא תבוא על סיפוקה, מפני שאשת החברה הצעירה בה היא חושקת, אינה מחזירה לה אהבה. כי אשת החברה אוהבת את מוג'הלב, המתעב כל כך את עצמו עד שאינו יכול להחזיר לה אהבה.

הבימוי הוא תיאטרלי, מיכני ואיטי. המשחק מצויין.

הנשיאה בהריון

נשיקות לנשיא (ירון: תל-אביב; אר-צות-הברית) היא קומדיה הוליוודית המ"איימת בהומור של קילשונים, שאם פעם תיבחר ארצות-הברית נשיאה במקום נשיא, ועוד נשיאה יפה, זה מה שיהיה: האופוזיציה תשכח את תפקידה המסורתי, תתאהב בנשיאה.

דיקטטורים מחז"ל יסרו לה את ליבם, וכל מערכת מדיניות החוץ תיתמוטט. היא תימסור את ליבה לאומה ולא תהיה אלא טובה לילדיה.

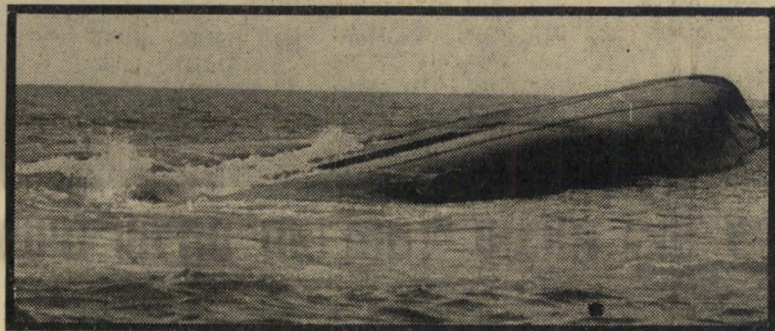
הילדים בלי השגחת האם יתרוצצו בבית הלבן, יפריעו, יגרמו למהומות ויגורשו מבית-הספר.

הבעל הכבוד יחכה לילות ארוכים במיטה הכפולה לגברת הראשונה במדינה, שלעולם לא יהיה לה זמן וחשק להענות לתביעותיו החוקיות. מפני שהמדינה היא מעל הכל, וגודל התפקיד חשוב יותר מחובות ה"מישפחה.

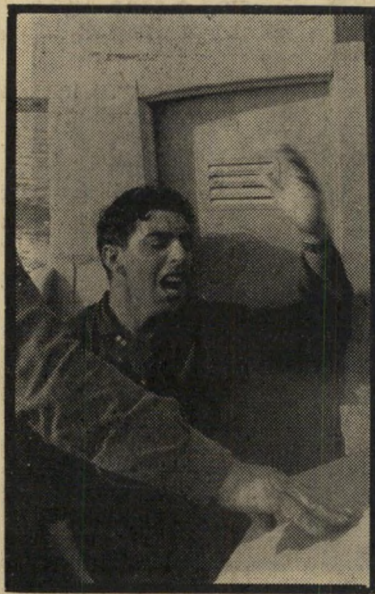
פעם כשנה הוא יפגש, במקרה, עם אשתו במיטה. בחור נקמה הוא יכניס אותה לה"ריון, ואז היא תיאלץ להיפתר.

היא תעלה על הרוכן מול אלפי הבוחרים, כשהדגל זרוע הכוכבים מתנפנף ברום. היא תגיד בחיוך אימתי של הריון מתקדם: "רבותי, מיליונים הכניסו אותי לבית הלבן. אבל רק איש אחד הצליח להוציא אותי משם."

ופרד מקמורי, זה הבעל, יטפח אז על

"פינאל מארינה" ההפוכה בים אשדוד פיקוח שבת דוחה נפש

אחי הטובע זעק שקיעה במצולות

ניצור עירני (יפני האסון) טרמפ ימי

משרד התחבורה ירכיב עתה ועדת ח"קירה.

כריאות

האחלחה בשוואן

כאשר חייב אדם שמן לעבור ניתוח, נר"גים הרופאים להעבירו תחילה טיפול מר"כז להרזייה, כדי שתקל עליהם מלאכתם. שיטה זו נוסחה בארצות-הברית, נהוגה עתה גם בישראל. בעקבות הצלחתה החלו הרופאים שואלים את עצמם: מדוע רק לחולים הזקוקים לניתוח? מדוע לא תנוסה השיטה גם על שמונים סתם?

כך החלו מגיעים למחלקה הפנימית של בילינטון בפתח-תקה והדסה בירושלים שפני-נסיון, שבמשך שנים נלחמו ללא הצ"לחה בעודפי-השוואן שלהם. במשך 14 יום מפעילים הרופאים את נשקם החדש - ש"הוא גם הישן ביותר: צום מוחלט.

במשך שבועיים אלה אסור לשפך-הנסיון לאכול כל דבר שהוא. מותר לו לשתות רק נוזלים גטולי-קאלוריות, כמו מים או קפה ממותק בסכרין. כדי להקנות את צירי ה"רעב במשך היוםיים הראשונים, נותנים לו כדורים. בימים שלאחר מכן, שוב אינו זקוק לכדורים אלה, והוא מקבל רק ויטא"מינים עם הנוזלים. מדי ערב נבדק הצום, כדי לוודא על עבר על הוראות הצום.

התוצאה: כחום השבועיים יורד האיש ב"10 קילוגרם בממוצע, מעוי הצטמקו ועליו רק לשמור על דיאטה קלה לאחר מכן, כדי לא להשמין מחדש. נזק לכריאות, עד כמה שניתן לקבוע בשלב זה של הניסויים: אין.

(המשך מעמוד 13) העולם הזה עלידי אחד מידיו של אחד מהודי, הצעיר הערבי מכפר איקסאל שנרדף במשך חודשים רבים בגלל אהבתו לשרה כהן, היהודיה מראשון-לציון. הוסיף ידיו של אחד: "אתה רואה, גם אצלנו יש בעיות, אך בסוף מסתדרים. לא חשוב אם האנשים יהודים או ערבים, העיקר שיש אהבה." כתב העולם הזה שיצא לסביבת התבור לברר את פרטי הסיפור, גילה כי בשלושה מקומות לא שמע עליו איש: בכפר תבור העברי, בכפר מסחה הערבי ובמשיטרת עפולה. פרשת רומיאו ויוליה הישראלים נשארה

בגוד חלום תמים של נערים ערביים, על תקופה חדשה, בה תירש האהבה את מקום השנאה בין העמים.

הים

שבת קדושה

המחסנים של אוניית המחפר בגדו בה. בעוד שדלתו של המחסן השמאלי נפתחה, ופלטתה את החול שנצטבר בו, נשאר בן זוגו הימני אטום, עירער את שיווי המשקל. ה"גנאי עוד הספיק להורדת לאנשי הצוות לנטוש את האנייה, והופ! פינאל מארינה, שיצאה זה עתה ממל אשדוד, נטתה לימין, התהפכה והחלה לשקוע.

מי שלא קפץ למים נזרק אליהם: שמונה אנשי הצוות הפורטוגזי, מודר ישראלי ושני אורחים שתפסו טרמפ ימי של שבת. רק המכונאי נשאר כלאו באונייה וסבע עמה. אחד האורחים, אינדור דונסקוי, שהעלה לאונייה את ילדו בן ה-3, סיפר: "בשארית כוחותי השלכתי את בני בחורה אל האר"ייה, לידו של חברי צבי רונבלום. הוא עוד נשאר עליה כמה שניות, כנראה בגלל משקלו הרב, תפס את הילד וקפץ עמי לי"מים. הכל התרחש במהירות.

"עתה ביצעו שני אנשי צוות מעשה של גבורה: הם חזרו לאונייה, ותוך סכנה נוראת הצליחו להוציא ממנה שולחן של עץ, להשליכו לסביבתו של צבי. הוא שם עליו את בני הקטן, עירני, ומשך אותו קדימה. כך הוא ניצל."

השבת השחורה. אנשי הצוות סיפרו